

LAULU TYÖN

Kirj S. Saari.

Sekakuorolle mukaellen sov. Eino Mäki.

*Tervehdys teillr. työn sankareille;
Luojat uuden maan.*

*∴ Nyt laulu työn, jo kauas kaiu,
Kuin ulapoiden vinha tuuli tuo.
Ja sävel sorrettujen soi,
Kuin kevään vuolas virran vuo. ∴:*

*∴: Riennä myrskynä mylviväin merten,
Ja aavohon lohtua tuo.
Sä viestinä vie yli mannerten,
Ja taistohon tulta ain' tuo. ∴:*

Ikeen alle poljetuille, laulumme soi.

*∴: Pois poista unten usva,
Pois marhe musta yön.
Kuule laulun lohdutusta,
Kuule ylväs hymni työn. ∴:*

*∴: Siks' laulu työn, nyt kauas kaiu.
Ain' alas alhon lasten tuo.
Siks' sävel sorrettujen soi.
Ei' kerran päättyy päivän kyynel vuo. ∴:*

KIINA

SANOMALEHTIÄ lukevalle yleisölle on muodostunut vissinlainen käsitys Kiinasta ja niistä taisteluista joita siellä on jatkuvasti käyty niin kauan kuin me muistamme — ja paljon kanemmankin. Näiden hajanaisten uutisten ja niiden johdosta kirjoitettujen artikkelien perusteella meidän on kuitenkin vaikea luoda ehjää ja tapahtumain todellisen luonteenmukaista kokonaiskäsitystä.

Ymmärtääksemme Kiinan tapahtumia ja niihin johtaneita syitä läheskään täydellisesti, meidän tulisi tuntea ainakin jossakin määrin näiden tapahtumain historiallista taustaa, kansaa ja yhteiskuntataloudellista tilannetta.

Me olemme oppineet ymmärtämään Kiinaa sellaisena kuin sitä ovat lähetyssaarnaajat meille esittäneet. Puhuttaessa Kiinasta tulee meidän mieliimme raakalaiskansaa, jota meidän on välttämättä kiirehdittävä sivistämään, ja pelastamaan heidän pakanalliset sielunsa joutumasta sinne mihin meillä itsellä ei ole vähintäkään halua mennä silloin kun meidän taistelukumme täällä maan päällä on loppuun taisteltu.

Kiinan kansa ei kuitenkaan ole mitään raakalaiskansaa. Päinvastoin. Kiinalaiset kävelivät silkissä jo silloin kun länsimaisten kansojen esi-isät pukentuivat eläinten nahkoihin. Kiinalaiset asuivat palatseissa jo silloin kun Euroopan ja Amerikan kansat asuivat maakuopissa ja luolissa. Kiinalaiset harrastivat aivan yleisesti lyyrillistä runoutta jo silloin kun meidän esivanhempamme hakkasivat kallion kylkeen kömpelöitä eläinten kuvia. Jättäen täten aikakautensa kulttuurin muistomerkit. Me lähetämme lähetyssaarnaajia Kiinaan, mutta kiinalaiset katselvat meidän sivistyksemme olevan samalla tasolla jolla Kiinan sivistys oli tuhannen vuotta ennen Kristuksen syntymää.

Kiinan kirjallisuus on sekä isäänsä, laajuutensa että monipuolisuuteensa nähden maailman tärkeimpiä. Sitä on maailman suurinlukuisin kansa viljellyt yli neljätuhatta vuotta. Kiinan kaikki etevimmät hallitsijat ovat suosi-neet ja palkinneet kirjallisia töitä, ja kansaan on juurtunut syvä kunnioitus kirjailijoita ja tiedemiehiä kohtaan. Kirjapainotaito (ksylo-

grafia) on ollut kiinalaisille tunnettu ja 10:neltä vuosisadalta asti ja kansan syvätkin rivit, jotka jo vuosisatoja ovat olleet lukutaitoisia, ovat halvasta hinnasta saaneet lukuhalunsa tyydytetyksi. Kiinalainen kirjallisuus on läpi vuosituhansien monelle naapurikansallekin ollut kaiken sivistyksen pohjana ja esikuvana.

Kaikkien nykyaikaisten kansakuntien joukossa Kiinalla on kauimmas ulottuva historia takanaan. Heidän omien tarutietojensa mukaan Kiinan historia ulottuisi aina kaksi miljoonaa vuotta taaksepäin, mutta vasta noin 2700 vaiheilla e. Kr. heidän varsinaiset ajantietonsa alkavat, aluksi ne ovat vielä silloinkin sangen tarunomaisia. Kiinalaisten esi-isät ovat vaeltaneet Keski-Aasiasta Iivangho-virran ympäristöön sortaen valtansa alle maan alkuasukkaat sekä laajensivat vähitellen valtaansa. Näihin aikoihin alkoi keski-Kiinassa ilmetä pyrkimystä hallinnolliseen yhtenäistymiseen, mutta vasta 2205 e. Kr. tuli keisarinarvo perinnölliseksi.

Vanhimpana kulttuurimaana Kiinalla on takanaan arvokas ja suurimerkityksellinen historia, joka on säilynyt tuhoutumatta jälkimaa-ilman käytettäväksi. Varsinainen Kiinan kulttuurin nousuaika voidaan sanoa olleen 1150 ja 250 välisellä ajanjaksolla e. Kr. Tällä ajanjaksolla laskettiin Kiinan yhteiskunnallisen elämän perustukset vakiintuneelle pohjalle.

* * *

Sanotaan että kiinalaiset rakentamalla kulluisan muurinsa sulkeutuivat omiin oloihinsa, erilleen ulkomaailman vaikutuksilta, aiheuttaen oman kehityksensä ja sivistyksensä pysähtymisen.

Kiinan Muuri on yli 1500 mailia pitkä, 25 jalkaa vahva ja 22 jalkaa korkea. Se rakennettiin kolmannen vuosisadan lopulla e. Kr. Se on rakennettu suojelusmuuriksi pitkin Kiinan pohjoisrajaa, suojaksi pohjoisessa asuvien kansojen sotaista hyökkäyksiä vastaan. Tämän muurin rakentaminen sanotaan olleen yhden kaikista suurimmista ihmistyövoiman tuhlauksista. Neljännenlatoista vuosisadalla siihen rakennettiin yksi osa lisää, jolla yhdistettiin ennemmin rakennetut muurit yhtämittäiseksi suojelusmuuriksi.

Tämän muurin taakse ovat kristityt kansakunnat lähetyssaarnaajiensa avulla yrittäneet,

huonolla menestyksellä, kuljettaa omaa "sivistystänsä" — kristinuskoa ja opiumia. Opiumin kylväminen onkin langennut hyviään maape-rään, mutta kristinuskon siemenet ovat menett kivikkoon tai lentäneet taivaan tuuliin. Viimeisen sadan vuoden aikana on kiinalaisten sivistystä mitattu sillä mitenkä he ovat suhtautuneet sinne lähetettyihin lähetyssaarnaajiin. Tätä mittapuuta käyttäen ei kiinalaisten kulttuuri näytä erittäin korkealta, sillä lukuisat lähetyssaarnaajat eivät ole milloinkaan sieltä takaisin palanneet ja toiset ovat olleet jatkuvien vainojen alaisina.

Todellisuudessa asia on kuitenkin siten, että lähetyssaarnaajat, paremmin kuin muutkaan uskonnolliset fanatiikit, eivät sovi sivistyksen parameetareiksi, Kiinassa enempiä kuin täälläkään.

Kiinalaisilla on ollut kylliksi syytä ajaa lähetyssaarnaajat matkoihinsa. Kiinalaiset ovat olleet tarpeeksi valistuneita nähdäkseen lähetyssaarnaajien kristinuskoon kätkeytyvän taloudelliset pyrkiykset.

Kiinalla on 2,500 mailia pitkältä merenrantaa ja lukuisia hyviä satamia, jotka tekevät meriliikenteen ja ulkomaakaupan edulliseksi. Länsimaat ovat olleet suorassa kauppayhteydessä Kiinan kanssa sitten v. 1516, jolloin portugalilaiset tekivät ensimmäisen merimatkinsa Kiinan rannikoille.

Englannilla on merkitsevä osansa Kiinan ulkomaakaupassa, sillä se oli Englanti joka ensimmäiseksi pakoitti Kiinan myöntämään opiumin tuonnin luvalliseksi. Opiumi onkin näytellyt varsin huomattavaa osaa Kiinan kristilistytymisessä ja lähetyssaarnaajan saamassa kohtelussa Kiinassa. Opiumia on käytetty Kiinassa jo niinkin aikasin kuin v. 600, mutta sitä käytettiin ainoastaan lääketarkoituksiin. Nautintoaineena sitä on alettu käyttämään vasta v. 1650 tienoissa, jolloin se jalo taito tuli Kiinaan Hollannin siirtoloista Jaavasta. Portugalilaiset kauppiat olivat ensimmäisiä jotka alkoivat harjoittaa Opiumikauppaa Kiinassa. Amerikalaiset yhtyivät tässä tehtävässä avustamaan portugalilaisia, kunnes Englanti tuli ja otti sen yksinoikeudekseen v. 1773.

Turhaan yrittivät kiinalaiset estää opiumitulvaa maahansa. Tao-Kwang'in hallituskautena (1821-51), kiinalaiset huomasivat että heidän ulkomaille lähettämästään silkistä, teestä, ho-

peasta y. m. he saivatkin vastaan ainoastaan opiumia. Tästä oli seurauksena n. k. opiumisota Englannin kanssa vv. 1840-42. Tämä sota päättyi Englannin voitolla josta oli seurauksena useita huomattavia satamia avonaisiksi ulkomaalaisille. Tästä lähtien ovat ulkomaalaiset saalistajat imeneet Kiinan luonnonrikkauksia ilman että Kiina olisi kyennyt sitä estämään. Kuudellatoista eri maalla on erikoiskauppa-oikeuksia Kiinassa.

Tämä ehkä selvittänee osaltaan sitä salaperäisyyttä mikä Kiinan ainaiisiin sodankäynteihin on sisältyneenä. Kiinassa on käyty sisällistä ja ulkonaista sotaa melkein yhtämittaisesti siitä lähtien kun ulkomaalaiset ovat sinne tunkeutuneet uskontoineen, opiumineen sekä muine kristillisyyksineen.

Edellämainitun opiumisodan kustannuksia joutui Kiina maksamaan 21 miljoonaa dollaria, kaiken muun häviön lisäksi. Tämä oli kuitenkin vasta alkua sille mitä Kiina myöhemmin on joutunut opiumi y. m. sodissa menettämään. Ranska, Venäjä ja Japani ovat käyneet sotaa Kiinan luonnonrikkauksien valloittamiseksi. Onko siis ihme jos kiinalaiset eivät kohtele ystävänänsä kristittyjen lähettämiä lähetyssaarnaajia, joiden he tietävät toimivan ulkovaltojen kauppaetujen edelläkävijöinä.

Etelä-Kiinassa, missä englantilaisilla oli huomattava asema, nousivat talonpojat kapinaan v. 1852 jota kapinoimista kesti kaksitoista vuotta, kunnes Yhdysvaltain ja Englannin vapaaehtoiset sotilasjoukot sen viimein kukistivat.

Toinen opiumisota syttyi v. 1856 ja loppui v. 1860. Tässä sodassa olivat Ranska ja Englanti toisella puolen ja Kiina toisella puolen. Tässäkin sodassa Kiina joutui häviölle; kahdeksan satamaa taas avattiin ulkomaalaisten vapaasti käytettäväksi, opiumikauppa ja kristinuskon levitys laillistutettiin, tullimaksut alennettiin ja Kiina joutui maksamaan neljä miljoonaa dollaria sotakorvauksia. Useita muitakin myönnytyksiä Kiinalta puristettiin.

V. 1858 Venäjä pakoitti Kiinan tekemään sopimuksen jonka mukaan Venäjä sai 360,000 neliömailia käsittävän maa-alueen, siihen sisältyen 600 mailia Tyynenmeren rannikkoa. Brittiläiset lohkaisivat itselleen osan Kiinalle veroa maksavasta Burmasta v. 1862. Mikään ei kuitenkaan tyydyttänyt Britanniaa. V. 1873 se taas teki vaatimuksen viiden vapaasataman

avaamiseksi, vaatimukseen myönnyttiin. Ranskalais-Kiinalainen sota syttyi v. 1884-5, tällöinkin Kiina joutui maksamaan 10 miljoonaa dollaria sotakorvauksia, muiden menetyksiensä lisäksi.

V. 1894 alkoi Kiinan-Japanin sota, päättyen seuraavana vuotena. Kiina hävisi tässäkin sodassa ja taaskin joutui maksamaan sotakorvauksia 100 miljoonaa dollaria. V. 1897-8 tehtiin suurvaltojen välinen suurtasaus Kiinalle kuuluvien maa-alueiden suhteen. Tällöin tasajako oli niin perinpohjainen että vaikka Kiinalla on lähes kolmetuhatta mailia merenrantaa niin Kiinan hallussa ei enää ollut yhtään satamaa mihin olisi voinut purjehtia ilman ulkovaltain antamaa lupaa.

V. 1899 syttyi n. s. boksari-kapina jossa Kiina lyötiin pahemmin kuin koskaan ennen. Kapinassa oli osallisena kahdeksan suurvaltaa ja sotakorvauksien summa oli tällä kertaa suurempi kuin milloinkaan ennen.

Venäläis-Japanilainen sota syttyi Manchurian omistuskysymyksestä ja sekin suurimmaksi osaksi taisteltiin Kiinan maaperällä. Kiina on ollut yhtämittaisesti sotien ja mellakoiden pyörteissä ulkovaltojen kanssa. Nyt ovat ulkovaltat huomanneet edulliseksi pysytellä nimeltäisesti erillään ja sensijaan tappeluttaa kiinalaisia keskenään.

Nykyään käynnissä olevat kapinat Kiinassa ovat suorana seurauksena suurvaltojen potimuksesta Kiinan luonnonrikkauksien riistämiseksi. Kiinan kansa on saanut kokea mitä kristittyjen sivistys todellisuudessa on. Siksipä ei ole vähintäkään ihmeteltävä jos ulkomaalaisviha onkin katkera. Kristittyjen lähetyssaarnaajat ovat Kiinan kausalle opettaneet veljellistä rakkautta. Heille on selostettu miten lyöjälle on käännettävä toinenkin poski jos toiselle lyödään. Maailmansota antoi kiinalaisillekin todellisen näytteen kristillisestä veljesrakkaudesta. Ihmetellä ei voi vaikka he eivät enää luota sitäkään vähää mitä he ennen ovat länsimaiseen sivistykseen luottaneet.

* * *

Kiina on salaperäisyydellään ja omituisuudellaan herättänyt länsimaisissa kansoissa uteliaisuutta. Vaikka Kiina onkin viime aikoina nopeasti europalaistunut ja länsimaistunut, niin Kiinan vanha pääkaupunki Peking, on pysynyt

täydellisesti kiinalaisena. Eri nimisinä ja useiden hallitsijasukujen aikana on Peking ollut tuhannen vuotta Kiinan pääkaupunkina. Rauhanhäkiritsijät ja valloittajat ovat jättäneet jälkiä sen muureihin. Europalaisille pysyi Peking täydellisenä arvoituksena ja luonnollisestikin mielenkiinto sen salaisuuksien näkemiseen suurempi. Kauan aikaa europalaisilta oli kielletty lupa käydä sisään sen kunnioitusta herättävästä portista, vieläpä heiltä oli kielletty lupa nousemasta sen muureillekin, koska heidän saastainen katseensa ei sopinut kohdistua pyhänä pidettyihin keisaripalatsiin ja niiden asujamiin. Vasta Kiinan ja Englannin — Ranskan välisen sodan jälkeen v. 1860 muukalaisetkin saivat tämän oikeuden.

Kiinalaiset ovat olleet aikoinaan kekseliäitäkin. Useita huomattavia ja nykyaikanakin käytännössä olevia keksintöjä on kiinalaisten ansioksi luettava. Sellaisia ovat runti, kompassi ja useita muitakin keksintöjä. Useita vuosisatoja Kiinalla oli yksinään silkki, paperi, posliini ja kirjapainotaito. Paperinvalmistus, lasi- ja posliiniteollisuus ovat huomattavia teollisuuksia Kiinassa. Muutamat käsiteollisuuden tuotteet ovat taiteellisen koristelun ja teknillisen tekotavan mestariteoksia, joiden veroisia nykyään ainoastaan japanilaiset, kiinalaisten oppilaat, kykenevät valmistamaan. Länsimainen tehdasteollisuus on myöskin jo löytänyt, riistäjämaiden suosiollisella avustuksella, tiensä ikivanhaa Kiinan käsiteollisuutta häiritsemään. Kutomotehtaita, jauhomyllyjä, rautatehtaita on jo huomattavassa määrässä. Maanviljelys on kuitenkin vielä toistaiseksi pääasiallinen kansan elinkeino.

Kiinasta lähetetään ulkomaille raaka- ja valmistusta silkkiä, nahkoja ja puuvillaa, mattoja, tinaa, harjaksia, paperia, tupakkaa, ruokatarpeita ja rohdoksia y. m. Nykyään on kuitenkin kiinalainen silkki saanut vaarallisen kilpailijainkeinotekoisesta rayon-silkistä. Ymmärrettävistä

tä syistä Kiinan teollisuus vielä nykyäänkin kärsii äärettömästi. Mutta ei ole epäilemistäkään siitä, että teollisuus tulee nousemaan nopeasti heti kun ulkomaiset finanssiedut ovat saaneet asiansa järjestetyksi tyydyttävälle kannalle. Kiinan halpa työvoima ja raaka-ainelähteet takaavat Kiinan teollisuudelle loistavan tulevaisuuden — ja ulkomaiselle, ja kotimaisellekin, pääomalle runsaan riistosaaaliin.

Miten Kiinan teollisuuden nousu tulee vaikuttamaan työväenluokkaan Kiinassa ja muualla, siitä voidaan jokseenkin tarkalleen vetää oikeat johtopäätelmät etukäteenkin, olettaen että työväenluokka ei nouse huomattavampaan vastarintaan elintonsa alas painamisessa.

Tällä hetkellä on Kiinassa käynnissä suurilukuinen kapinaliike. Tämän kapinaliikkeen luonteesta on eriäviä mielipiteitä. Jotkut näissä liikehtimisissä ovat näkevinään luokkaluonnetta. Toiset niissä näkevät ainastaan kansallisen liikkeen joka on noussut taistelemaan ulkomaalaisuutta vastaan ja toiselta puolen ulkovaltojen johtaman ja rahastaman diplomaattisen liikkeen liike-etujensa ajamiseksi. Kumpi näistä olettamuksista on oikea tai onko kumpikaan, siinä on kansainvälisen tilanteen seuraajille kysymys, joka ei ole läheskään niin helppo totuudenmukaisesti ratkaista kuin sen kuulisi. Toivokaamme että edellinen olettamus olisi oikea, että se olisi taistelua luokkataistelun merkeissä — mutta älkäämme kuitenkaan antako toiveemme ja mielihalumme itseämme pettää näkemästä tilannetta sellaisena kuin se todellisuudessa, kussakin eri vaiheessaan ilmenee.

Vaikka ei Kiinan taisteluilla vielä nyt olisi-kaan luokkaluonnetta, niin niillä tulee olemaan sitä ainakin silloin kun teollisuuden irtosuunyttää teollisuusproletariaatin. Siihenkään ei ole enää kauan — siinä toivomuksessamme emme ainakaan tule pettymään.

